

N:o 46.

Af Herr **A. V. Ljungman**, *om tullfrihet för oarbetad och i tunnor saltad fiskrom m. m.*

Uppsägningen den 13 juli 1895, enligt Riksdagens önskan, af fördraget angående Sveriges och Norges ömsesidiga handels- och sjöfartsförhållanden och det i följd deraf med utgången af den 13 juli innevarande år inträffande upphörandet af nämnda fördrags gällande kraft kommer att för en bohuslänsk industri af ej ringa betydenhet, nemligen tillverkningen af anjovis och kaviar, utöfva en ruinerande inverkan. För nämnda tillverkning behöfver man nemligen hemta råvaran från utlandet och har hittills erhållit densamma från Norge; men då enligt gällande tulltaxa skall vid införsel erläggas i tull för saltad fiskrom 2 kronor 50 öre och för kryddad skarpsill 50 öre för kilo; så är uppenbart, att, om ändring ej åstadkommes, samma tillverkning måste af brist på råvara upphöra, hvarigenom de för densamma anlagda, ganska kostsamma fabrikerne blifva utan användning, och deras egare tillskyndas betydande förlust på samma gång talrika arbetare beröfvas en för deras uppehälle nödig inkomst. Då nu medgifvandet af tullfri införsel af oarbetad och i tunnor saltad fiskrom samt af i tunnor kryddad skarpsill icke skulle på något sätt motverka det med tullsatserna i fråga afsedda ändamålet, får jag härmed hemställa,

att Riksdagen måtte besluta *dels* sådan ändring i gällande tulltaxa, att oarbetad och i tunnor saltad fiskrom samt i tunnor kryddad skarpsill må tullfritt införas, *dels* att i skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det denna ändring måtte få träda i kraft från den 13 nästinstundande juli månad.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Axel Vilh. Ljungman.

N:o 47.

Af herr **H. Andersson** i Nöbbelöf, *om tillägg till § 3 i förordningen angående stämpelafgiften.*

Ehuru det i öfverensstämmelse med gällande lagbestämmelser är vanligt, att dödsbodelegare låta förrätta och till rätten ingifva bouppteckning efter aflidna personer, finnas likväl fall, då detta uraktlåtes. Dylik uraktlåtenhet förekommer dock vanligen endast då den aflidne varit medelös eller lemnat efter sig så obetydlig förmögenhet, att bouppteckningen ej enligt gällande lag borde beläggas med stämpel, och då arfvingarne, alla myndige, öfverenskommit att antingen genast dela efterlemnade boet eller möjligen öfverlemna detsamma till en efterlevande make för att dermed i någon mån från densamme afvärja påträngande fattigdom och nöd.